

Popcorn, nebo kávičku?

Děcka, já si teď o víkendu tak krásně vyčistil hlavu... Půlroční maraton alespoň na chvíli skončil a když jsem teď zhodnotil sám sebe, jak se mi to podařilo, tak jsem se drze ocenil docela vysoko... dosah na fejsbůku je přes 200 tisíc čtenářů každý měsíc, k tomu Kdydy, Litterate, rubriky na Parlamentních listech, Prvních zprávách i na Sputniku... Potěšily mě komentáře, že jste měli abst'ák, když jsem dva dny nepsal, ale víte, já měl abst'ák taky. Ono nám to dohromady fakt funguje moc hezky. Já na vás článek, vy na mě komentáře. Děkuji vám za to. Jak jsem slíbil, od září budou u Vidláka trvale otevřené dveře, takže doufám, že se s leckterými z vás poznám i osobně.

Chtěl bych touto cestou poděkovat především našemu Blyštivému Pét'ovi, protože to byla především jeho tragická politika, ve které dojelbal všechno, na co sáhl, která mě i mnohé další dohnala k tomu, pokusit se s to nějak zvrátit. Nebýt jeho, byl bych dodnes jen jízlivým komentátorem dění a moji čtenáři by stále ještě spekulovali, jak se jmenuju a jak velký tým Vidlákovy kdydy píše.

Byl to náš premiér a jeho libtardí apologeti, jako třeba Jan Cemper, kteří mě donutili vystoupit ze zavedených pořádků a dát se na dráhu blogera pohybujícího se na hraně politiky a žurnalistiky. A tak jsem

se posledního půl roku opravdu snažil, abych z této cesty a jejích možností dostal co nejvíc. V příštích týdnech budu často někomu děkovat, protože ve skutečnosti jsem se prostě vždycky jen k někomu přidal a poslouchal jsem jeho dobré rady. Vše začalo, když jsem se seznámil s Vidlákovým šafářem. Ten mě skutečně přivedl mezi první politiky. Klára Samková se mě ujala na poli právním a soudním a zahrnuje mě stále celou řadou důležitých postřehů. Jindra Rajchl mě nechal být u toho, jak vzniká politická strana a nikdy mi neodepřel přístup, Petra Rádová začala namlouvat moje články pro ty, kteří raději poslouchají než čtou. David Moos tomu dává IT fazónu...

To neříkám, abych se chlubil, ale prostě abyste věděli, jak Kydy vznikají. Prostě kormidluju v politické řece naší země a snažím se neplout sám. Zároveň ale mám vlastní hlavu a nemíním vplout do peřejí jen proto, že tam jedou i všichni ostatní, nehodlám dělat to samé, co dělají všichni a nemyslím si, že existuje jediná cesta bez alternativ. Nikdo nezná budoucnost, nikdo nedokáže odhadnout spodní proudy, které nás ovlivňují a mohou být důležitější, než to vypadá. Snažím se o nich proto zjistit, co nejvíc.

V posledním roce jsem tomu věnoval hodně úsilí a fakt jsem se snažil, aby se pokud možno nestaly všechny ty věci, kterých se děsíme. Snažil jsem se, aby se do války na Ukrajině necpaly zbraně a peníze tak moc, že už to nepůjde vzít zpátky, protože to ohrozí nikoliv Rusko, ale především naše země a především západní elity, které jednoho dne zjistí, že krám je snědený, Rus silný a lidé se začínají ptát, kdo za to může.

Snažil jsem se, abychom tu prostě neměli hentu masovou migraci, která teď tak pěkně demoluje Francii. Kdo nestřeží hranice, ten musí střežit ulice. Ale zpravidla platí, že kdo nestřeží hranice, ten neuhlídá ani to, co se děje na náměstích.

Snažil jsem se, abychom nenásledovali západní zelenou politiku spočívající ve zničení průmyslu i zemědělství. Abychom nešli cestou nefunkční elektromobility a abychom nešli cestou ořezání levných ruských surovin.

Nic z toho se nesplnilo. Jen se stále drzeji mluví o tom, abychom si zvykali na mobilizaci, ale zároveň se všechny zbraně dodaly na Ukrajinu. Stále více lidí se propadá do energetické chudoby, hypotéky začínají být pro leckoho skutečným břemenem, země se propadá do recese, státní rozpočet má největší sekeru všech dob i přes vládní kecy o šetření.

Snažil jsem se bojovat proti lžím velkých médií, která přestala být hlídacím psem demokracie, přestala sloužit tomuto národu a naopak se stala nástrojem mocných skupin, kterým ještě na chvíli udržují svojí nadvládu. Zde jednoznačně vidím, jak od České televize zcela jednosměrně odpadají ti, co věří Noře Fridrichové, ale konstatuji, že ta obrazovka v každé domácnosti má ještě slušnou sílu.

Teď, když jsem o víkendu viděl, co se děje ve Francii, udělal si obrázek o jatkách na východní frontě, kde Ukrajina zoufale potřebuje nějaký hmatatelný úspěch, znovu jsem se zamyslel nad iniciativou senátora Lindsley Grahama ohledně použití jaderných zbraní proti Rusku, kdyby na Ukrajině něco „vybuchlo,“ třeba jaderná elektrárna, když vidím, jak nám matky skáčou i s dětmi do Macochy, když vidím, jak se bijí Romové s Ukrajinci a začíná téct krev, tak si říkám, že možná jsem se nemusel tak honit. Stačilo prostě jen sedět a jízlivě komentovat.

Ono se to totiž všechno brzy ukáže. Že na Ukrajině jdeme do finále celé této geopolitické šachové partie, to už říkají i v České televizi. Prosím všimněte si, jak se přestalo mluvit o dlouhé válce, co se potáhne ještě několik let. Z mého pohledu to vypadá, že i dementním západním politikům došlo, že na to prostě nemají hospodářskou kapacitu.

Vítek Rakušan se sice snažil nějak okecat tu hořící Francii, že to s migrační politikou vůbec, ale vůbec nesouvisí, ale dostal v diskusi tak za uši, že s podobnými projevy už zřejmě nikdy nevyleze. Navíc ani deset K.R.I.T.ů nevyřeší dilema, která preferovaná skupina je vinna tím, že do sebe v Pardubicích a v Brně bodají. Ano Vítku, poučit se z vlastních chyb, to je ubohé a nikdy by vás to ani nenapadlo.

Stanjurovi také odtikává čas do odhalení jeho politického průseru s rozpočtem...

A kupodivu, i když tomu skoro nejde věřit, zdá se, že i šéfredaktoři velkých médií zjišťují, že pokud nezačnou svojí milovanou vládu trochu kritizovat, tak se svezou s ní...

Vlastně teď už jen stačí počkat. Pokud na tom summitu NATO nevymyslí nějakou armagedoniální ptákovinu, tak se tam zřejmě budou muset velmi neradi domluvit, že to teda odpískají... A pak to půjde všechno jedno za druhým. Už rozumím tomu, proč si tu Putin neplatí žádnou pátou kolonu. On jí nepotřebuje. Ani Le Penová ani nikdo jiný pro něj neudělali tolik, co Macron se Scholzem. Nikdo tu neudělal pro Rusko tolik, co Fiala a vlastně i Moraviecki...

Já už roky upozorňuju na to, že Západ jde do háje, ale kam se hrabu na Stanjuru...

Vlastně i ten Vítek Rakušan udělal strašně moc pro to, aby všichni viděli, jak si libtardi představují demokracii.

Pro vládu letošní prázdniny moc okurková sezóna nebudou. Ale pro nás docela jo. Stačí se pohodlně usadit, neplýtvat svými zdroji, obezřetně zacházet s majetkem, zajistit si kus soběstačnosti a najít si kamarády, kteří to udělají také tak... pak si udělat popcorn nebo kávičku a prostě sledovat, jak ta nejhorší vláda v dějinách této země lapá po dechu a zachraňuje nezachranitelné.

Pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Číslo účtu: 1769955003/5500 IBAN: CZ8355000000001769955003. Každý, kdo Institut podpoří částkou alespoň 350,- Kč si může v objednací aplikaci na Vidlákových kydech zadat adresu pro zaslání knihy. Platby jsou už spárovány s aplikací. Kdo chce, může přímo na stránkách Institutu pro platbu použít QR kód.

Doporučuji poslat platbu a druhý den si zadat adresu pro zaslání. Stačí přímo na Vidlákových kydech kliknout v záhlaví na „objednat knihu.“

V červenci nebudu knihu rozesílat. Vidláci jsou od slunka do slunka na poli. Ale žádná adresa ani platba se neztratí a od srpna budeme opět distribuovat. Systém si váš dar pamatuje, ať byl odeslán kdykoliv.

Všem dárcům děkuji.